

Η άνοδος του ανθρώπου προς τον Θεό και η κάθοδος του Θεού στον άνθρωπο (Γέροντας Ελισαίος, Καθηγούμενος Ι.Μ. Σίμωνος Πέτρας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Γέροντας Ελισαίος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας: Εμείς μιλάμε για την άνοδο του ανθρώπου προς τον Θεό και για την κάθοδο του Θεού στον άνθρωπο

Από την τηλεοπτική συνέντευξη του διευθυντή σύνταξης της Πεμπτουσίας Νίκου Κόϊου με τον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας Αρχιμ. Ελισαίο

<http://www.pemptousia.gr/video/ti-elkii-tous-anthropous-stin-ekklisia-ke-to-monachismo-simera/>

ΝΚ - Γέροντα μου δώσατε τώρα μία αφορμή, πολύ ωραία, με την σύνδεση Αγίου Όρους και κόσμου να πάω στο επόμενο το ερώτημα. Ένα ερώτημα το οποίο πραγματικά απασχολεί πάρα πολύ τον κόσμο που εκκλησιάζεται, που θρησκεύει στην κοινωνία μας, στην πατρίδα μας αλλά και εκτός συνόρων Ελλάδας, κάθε άνθρωπο ο οποίος θέλει να πλησιάσει προς τον χριστιανισμό και στην αυθεντική πνευματική ζωή.

Οι συνθήκες ζωής τα τελευταία τουλάχιστον 30 χρόνια έχουν αλλάξει ραγδαία και σε πρακτικό επίπεδο αλλά και σε επίπεδο κοσμοαντίληψης. Τώρα, μέσα σε τόσο ριζικές αλλαγές οι οποίες έχουν αλλάξει και τον τρόπο ζωής, πάρα πολύ, και επηρεάζουν κοινωνία και πρόσωπο, υπάρχει τρόπος κάποιος να τραβήξει τον κόσμο προς την εκκλησία, προς τον μοναχισμό ή είναι πολύ δύσκολο να γίνει αυτό λόγω των νέων συνθηκών;

ΓΕ - Πάντοτε στην ιστορία ήταν δύσκολο. Πάντοτε υπήρχε αυτή η δυσκολία και εάν ανατρέξουμε, στις ιστορικές πηγές ή στα φαινόμενα κάποιας άλλης εποχής θα δούμε ότι πάντοτε υπήρχε αυτό το πρόβλημα. Φυσικά δεν μπορεί κανείς να ανατρέψει την εξέλιξη. Δεν μπορεί να ανατρέψει την επιθυμία για τη γνώση, την απόκτηση μέσων για τον άνθρωπο. Δηλαδή δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω, πηγαίνουμε μπροστά. Επομένως αυτήν την εξέλιξη πρέπει να την θεωρήσουμε με άλλη οπτική, ότι δηλαδή είναι κάτι θετικό που γίνεται στην κοινωνία μας.

Η Εκκλησία φυσικά θα χρησιμοποιήσει μερικά σύγχρονα μέσα προσελκύσεως του κόσμου. Πρέπει να αναρωτηθούμε π.χ., ως Εκκλησία, πού συγκεντρώνουμε τον κόσμο; Πώς του μιλάμε; Ποια γλώσσα του μιλάμε; Με ποια σχήματα του μιλάμε; Με ποιές εικόνες και παραβολές του μιλάμε σήμερα; Γιατί και ο Χριστός μιλούσε με παραβολές. Εκεί που έβλεπε τους αγρούς, τα ζώα, τους ανθρώπους, την φτώχεια, την αναπηρία, την ανημπόρια, την αρρώστια, μιλούσε με παραβολές. Έχουμε οπωσδήποτε πολλά σύγχρονα μέσα, τα οποία θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε, αυτό όμως δεν αποτελεί την ουσία της επιστροφής και της έλξεως. Ο άνθρωπος

θα έλθει στην εκκλησία από τη στιγμή που έχει μία διάθεση αυτογνωσίας. Δεν είναι το θέμα αν θα μαζέψουμε εμείς οπαδούς στον μοναχισμό ή στην εκκλησία. Το θέμα είναι, έχει ο άνθρωπος τη διάθεση αυτήν, την διάθεση να γνωρίσει τον εαυτό του;

Η εκκλησία έχει δομή κοσμική και θεσμική. Όμως δεν είναι αυτή η ουσία της. Η Εκκλησία είναι το μυστικό σώμα του Χριστού, που προσκαλεί τον άνθρωπο να γνωρίσει την αλήθεια. Έχει ο άνθρωπος μέσα του αυτήν τη διάθεση να γνωρίσει την αλήθεια; Αυτό είναι που μπορεί να προσφέρει η Εκκλησία. Δηλαδή δύο πράγματα μπορεί να του προσφέρει, τη ζωή και τη νίκη στον θάνατο. Αν τον ενδιαφέρουν αυτά, δεν χρειάζονται άλλα, αυτή είναι η ουσία. Η Εκκλησία τί μεταφέρει; Κρατάει ένα λυχνάρι. Όταν πάει να γίνει εγκόσμιος οργανισμός, πάντοτε αποτυχαίνει. Οσάκις η εκκλησία θέλησε να επιβάλει τον εαυτό της στον κόσμο, να αποδείξει ότι είναι ένας δυναμικός οργανισμός, πάντοτε απέτυχε, πάντοτε έσπασε τα μούτρα της. Όμως ένα πράγμα δεν αλλάζει: η Εκκλησία είναι η εικόνα των εσχάτων. Δηλαδή έρχεται να μας πει τι συμβαίνει έξω από αυτόν τον κόσμο, όχι τι συμβαίνει σε αυτόν τον κόσμο. Αυτό οι πάντες το γνωρίζουν καλύτερα από την Εκκλησία, οι άλλοι το ξέρουν πολύ καλύτερα από εμάς. Εμείς όμως μπορούμε να τους πούμε: «θέλετε να σας αποκαλύψουμε τι συμβαίνει έξω από αυτόν τον κόσμο»; «Θα σας το πούμε». Τί είναι ο μοναχισμός; Είναι ένα λυχνάρι που λέει, «υπάρχει φως, δείτε το, αυτό είναι το φως». Ποιο είναι; Είναι το φως της επικοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό, να μάθουμε πώς θα επικοινωνούμε, πώς θα ενωθούμε, πώς θα καταλάβουμε, πώς θα γευθούμε τον Θεό. Αυτά τα δύο έχει να προσφέρει η Εκκλησία, αυτά έχει να πει. Θα δείτε ότι όταν η εκκλησία μιλήσει με αληθινό τρόπο για αυτά, ο κόσμος θα έλθει στην Εκκλησία. Φυσικά θα χρησιμοποιήσουμε και μερικά μέσα, αλλά δεν είναι αυτό το παν. Πολλές φορές χρησιμοποιήθηκαν μέσα, αλλά απέτυχαν. Π.χ. η καθολική εκκλησία προσπάθησε να προσαρμοστεί πάμπολλες φορές, μιλώντας για το παρόν, μιλώντας για την σύγχρονη πραγματικότητα, αλλά απέτυχε. Και απέτυχε, γιατί δεν μιλάει για τα έσχατα. Εμείς μιλάμε για την άνοδο του ανθρώπου προς τον Θεό και για την κάθοδο του Θεού στον άνθρωπο, για το τί γίνεται έξω από εδώ. Δηλαδή μιλάμε και για την παρούσα ζωή, πώς θα την φτιάξουμε καλύτερη εδώ, πώς ο άνθρωπος θα νοιώσει ήρεμος και αναπαυμένος, πλήρης μέσα στη ζωή του μέσα σε αυτόν τον κόσμο. Όμως ταυτόχρονα πρέπει να φωνάξουμε «μη φοβάστε τον θάνατο», πρέπει να συμφιλωθεί ο άνθρωπος με τον θάνατο, ο θάνατος είναι μία μετάβασις. Αυτά δεν αλλάζουν στην Εκκλησία. Όταν μιλήσουμε γι' αυτά με γνήσιο και βιωματικό τρόπο και όχι με κούφια λόγια, γνωρίζοντας ότι αυτά είναι πράγματα υπαρκτά για μας, για την Εκκλησία και για τους αντιπροσώπους της, τότε οπωσδήποτε η Εκκλησία θα ελκύσει τον κόσμο, θα ελκύσει πρόσωπα.

Αλλά ποιους; Αυτούς που θέλουν!